

In gesprek met Annemarie Giskes – Parmentier

Ze had net, op de zondag voor dit gesprek werd opgetekend, haar 34ste verjaardag gevierd: Annemarie Giskes – Parmentier. Getrouwd met Herman (35) en moeder van drie kinderen. In het dagelijks leven werkt ze vanuit huis als zelfstandig bijlesdocent bij Dikibo. Daarnaast is ze verbonden aan het Nederlands Instituut voor Kennisoverdracht. Voor dit Instituut mag ze in het fraaie kasteeltje Trompenburg in 's-Graveland werken.

De 'vaste' plek

Het bevalt Annemarie wel in de parochie. Met regelmaat schuift ze aan in de kerkbank, daar waar haar schoonouders ook zitten. Ze is niet gehecht aan de plek maar "Iedereen van de familie zit er, dus ik ook." Voordat ze op 21-jarige leeftijd verking kreeg met Herman zat ze, samen met haar zus en broer, op de achterste bank bij haar vader, Martien Parmentier. Die plek had voor de jonge Annemarie voordelen, want het viel minder op als je met elkaar zat te *klieren*. Opgegroeid in een gemengd gezin, haar vader is priester in de Oud-Katholieke Kerk en haar moeder is dominee binnen de PKN-kerk, vindt Annemarie dat ze meer oud-katholiek is dan protestants: "Zo voelt dat nu eenmaal." Tijdens de viering kan ze genieten van het orgelspel en de gezangen, terwijl ze over woorden of zinnen uit de preek vaak langer nadent. "Ik ga naar de kerk omdat het me rust geeft en ik word me van dingen bewust," vertelt ze, "en het is fijn om andere mensen te ontmoeten." Annemarie plaatst er wel de kanttekening bij dat het ontmoeten van anderen zich soms beperkt tot een wat kleinere kring van bekenden. Daarom was het meedoen aan de basiscursus geloven ook zo plezierig: "Dan leer je ineens andere parochianen beter kennen."

In een tijd waarin veel mensen niet meer naar de kerk gaan en ook onbekend zijn met het geloof is Annemarie, samen met Herman, hiermee wel bewust bezig – ook al is het soms zoeken naar een goed evenwicht. Het gezinsleven is druk en de zondag vaak de enige dag in de week waarop de dagelijkse sleur van vroeg op staan doorbroken kan worden. Maar ook voor de kinderen vind Annemarie de kerkgang belangrijk: "De verhalen en liedjes van de kinderkerk horen nu eenmaal bij de opvoeding." Voor haar en Herman is dat, en het zelf leiden van de kinderkerk of het helpen met koffieschenken, een stimulans om op zondag naar de kerk te gaan. Dochter Anna helpt haar ouders eveneens om te gaan: "Ze wil graag naar de kinderkerk." En, zo stelt Annemarie: "Het is prettig om ook *gewoon* in de kerk te zitten, zonder dat je iets moet doen."

De verbouwing

Annemarie hoeft niet lang na te denken over de vraag wat er veranderd mag worden aan het kerkgebouw: "De Akker is erg gedateerd en het zou mooi zijn als er flexibel gebruik van gemaakt kan worden. Dat er bijvoorbeeld altijd een vergaderzaal beschikbaar is zodat je niet afhankelijk bent van de bestuurskamer." Al filosoferend denkt Annemarie dat het mooi zou zijn als De Akker als een soort opstapje zou kunnen dienen om mensen naar de kerk te krijgen. Een belangrijk aspect van de reden waarom Annemarie naar de kerk gaat, het ontmoeten van andere mensen, komt hierbij weer terug. Ze zegt: "De Akker zou ontmoetingsplaats kunnen zijn voor bijvoorbeeld jonge moeders of voor een huiswerkclub, zolang het maar laagdrempelig is." Volgens Annemarie wordt het daardoor voor buitenstaanders gemakkelijker gemaakt om eventueel op een zondag de viering te bezoeken: "Je kent dan al mensen waardoor het niet zo spannend meer is om mee te gaan." Het zou fijn zijn als meer mensen onze kerk en parochie weten te vinden, want, zo vindt Annemarie, we hebben een moderne kerk. "Mensen vallen bijna om als ze horen hoe ruimdenkend we zijn als ik bijvoorbeeld vertel over onze pastoor die getrouwd is met een man." Het enige wat misleidend is, is de naam oud-katholiek. Annemarie vertelt dat buitenstaanders de naam nog wel eens labelen als "dom". Maar desondanks: een moderne kerk. Een plek om elkaar te ontmoeten. Een plek waar je "ruimte hebt om jezelf te zijn."